هنگام بلند کردن سرش از رکوعِ رکعت دوم نماز صبح، بعد از گفتن سمع الله لمن حمده، ربنا لك الحمد، می فرمود: «یا الله، فلانی و فلانی را لعنت کن». بنابراین الله متعال این آیه را نازل فرمود: «لَيْسَ لَكَ مِنْ الأَمْرِ شَيْءٌ»: «[ای پیامبر] هیچ چیزی از کار [بندگان] در دست تو نیست».

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که می گوید: شنیدم که رسول الله صلی الله علیه وسلم هنگام بلند کردن سرش از رکوعِ رکعت دوم نماز صبح، بعد از گفتن سمع الله لمن حمده، ربنا لك الحمد، می فرمود: «اللهمَّ الْعَنْ فُلانًا وفُلانًا»: «یا الله، فلانی و فلانی را لعنت کن». بنابراین الله متعال این آیه را نازل فرمود: «لَيْسَ لَكَ مِنْ الأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ»: «[ای پیامبر] هیچ چیزی از کار [بندگان] در دست تو نیست؛ یا [الله] توبه ی آنان [= مشرکان] را می پذیرد [و از گناهشان درمی گذرد] یا عذاب شان می کند؛ زیرا آنان ستمکارند». و در روایتی آمده است: علیه صفوان بن امیه و سهیل بن عمرو و حارث بن هشام دعا می کرد.

[صحیح است] [به روایت بخاری]

در این حدیث عبدالله بن عمر رضی الله عنهما خبر می دهد که چون رسول الله صلی الله علیه وسلم سرش را از رکوعِ رکعت دومِ نماز صبح بر می داشت، بعد از گفتن «سمِع اللهُ لمن حَمِده» قنوت می خواند و علیه برخی از رهبران مشرکین دعا می کرد و چه بسا اسامی آنها را در دعا ذکر می کرد؛ اینان کسانی بودند که رسول الله صلی الله علیه وسلم را در روز احد آزردند؛ وقتی رسول الله صلی الله علیه وسلم آنان را با ذکر اسامی شان لعنت نمود، الله متعال جهت عتاب و سرزنش ایشان آیه ای را نازل نمود و او را از این کار باز داشت: «لَيْسَ لَكَ مِنْ الأَمْرِ شَيْءٌ»: «[ای پیامبر] هیچ چیزی از کار [بندگان] در دست تو نیست». چون الله متعال می دانست آنها بزودی اسلام آورده و مسلمانان خوبی می شوند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5940